

Krabička strachu

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 8, 2; 4-5)

2 Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vsí zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa.

4 Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil:

5 Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?

Píseň EZ 297 - Děkujem ti, Pane Bože, že nás máš tak rád

Modlitba

Hospodine, Bože náš, děkujeme ti za tento den, kdy smíme společně jako rodina – děti, rodiče i prarodiče – stanout před tebou. Děkujeme ti za dar života i za uplynulý víkend, na kterém jsme mohli žasnout nad krásou a nekonečností tvého stvoření. Předstupujeme před tebe s vědomím, jak často se uzavíráme do svých malých stanů. Vyznáváme, že se necháváme spoutat tím, co máme zrovna před očima – starostmi, strachem, únavou i pocitem vlastní bezvýznamnosti. Často vidíme jen své problémy a zapomínáme, jak nesmírně velký, štědrý a milující jsi ty sám. Odpusť nám naši malověrnost. Prosíme, otevři dnes naše oči i naše srdce. Vyveď nás z úzkosti do tvé prostorné svobody a naplň nás svým Duchem pokoje a důvěry. Amen.

I. Čtení (Genesis 15, 1–6)

1 Po těchto událostech se stalo k Abramovi ve vidění slovo Hospodinovo: „Nic se neboj, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna.“

2 Abram však řekl: „Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Jsem stále bezdětný. Nárok na můj dům bude mít damašský Elíezer.“

3 Abram dále řekl: „Ach, nedopřáls mi potomka. To má být mým dědicem správce mého domu?“

4 Hospodin však prohlásil: „Ten tvým dědicem nebude. Tvým dědicem bude ten, který vzejde z tvého lůna.“

5 Vyvedl ho ven a pravil: „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“

6 Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost.

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň EZ 241 - Kdo mě z pout mých ven vyvedl

Slůvko dětem – začínáme v neděli 4. října 2026

Kázání (Genesis 15, 5)

5 Vyvedl ho ven a pravil: „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“

Milí bratři a sestry, milé děti, rodiče, babičky a dědové – celá posádka naší víkendovky!

Máme za sebou víkend, kdy jsme se vydali na cestu dál než jakákoliv **vesmírná raketa**. Prozkoumávali jsme vesmír. A než vám prozradím, co s tím vším má společného stan, který jsme stavěli, a postavičky, které děti vyráběli, potřebuji pomoc úplně všech tady v kostele. Zapojíme se všichni v lavicích – od těch nejmenších až po ty nejstarší.

Děti, dospělí, zvedněte ruku vysoko nad hlavu. Zkuste natáhnout prsty co nejvýš to jde, jako byste chtěli dosáhnout na strop kostela. A teď začněte na stropě počítat pomyslné hvězdy. Nahlas, se mnou: Jedna, dvě, tři, čtyři, dvacet, sto padesát... Ruce už bolí, že? Můžete je dát dolů. Kdybychom měli spočítat všechny skutečné hvězdy na obloze, nestačil by nám na to celý lidský život. Ruka by nám upadla a mozek by se zavařil.

Když se podíváme na noční oblohu plnou hvězd, dostaví se zvláštní pocit. Ve vesmíru jsme totiž neuvěřitelně, **směšně maličcí**. Proti planetám, galaxiím a černým díram nejsme ani jako zrnko písku na pláži. Jsme jako jedno nepatrné smítko prachu.

Jenže **ve vesmíru jsme možná maličcí, ale v Božích očích jsme obrovští**. Máme pro něj nekonečnou cenu. A přesně o tom je příběh jednoho chlapíka, Abrahama. A vedle něj jsme o víkendu postavili stan. Proč zrovna stan? Protože Abraham byl poutník a ve stanu skutečně bydlel. Ale tenhle stan se pro něj v jednu chvíli stal vězením.

Abrahama byl už starý dědeček. Bolela ho záda, měl vrásky a jeho žena Sára už také nebyla nejmladší. Měli sice spoustu ovcí, velbloudů a služebníků, ale neměli to nejdůležitější. Neměli dítě. Žádnou budoucnost.

Abraham seděl ve svém stanu, zíral do země a viděl jen to, co měl přímo před očima: stěny stanu, prach na podlaze a svůj obrovský smutek. Říkal si: „*Tohle je konec. Můj svět končí tady u těch čtyř kolíků v zemi. Jsem starý, sám, a nic velkého už mě nečeká.*“

Známe to všichni. Dnes máme kolem sebe často jen to, co zrovna vidíme:

- vidíme nepovedenou písemku, rozbitou hračku nebo kamaráda, který se na ně zlobí – a máme pocit, že se nám zhroutil celý svět.
- vidíme nezaplacené dluhy, hromadu prádla, plný kalendář v práci a únavu – a máme pocit, že se točí v kruhu, ze kterého není úniku.
- vidíme prázdný byt, bolavé tělo a krabičku s léky – a napadne nás, že už jsme na okraji a svět na nás zapomněl.
- Vidíme jen ten náš malý stan. Jen ty zdi, které máme přímo před nosem. A zapomínáme, že realita je daleko větší.

A právě do tohoto, vydýchaného stanu **vstupuje Bůh**. Bůh Abrahamovi neřekne: „*Nefňukej, sedni si a snaž se myslet pozitivně.*“ Udělá něco mnohem radikálnějšího. Chytne ho za ruku a řekne mu větu, kterou potřebujeme slyšet i my: „**Vyjdi ven ze stanu!**“

Abraham zvedne plachtu u vchodu a vyjde do chladné pouštní noci. Bůh ukáže na oblohu a řekne: „*Podívej se nahoru. Vidiš ten nekonečný prostor? Zkus spočítat ty hvězdy. Nedokážeš to, vid'?* A přesně tolik bude tvých potomků. *Takhle velká bude tvoje rodina.*“

Bůh Abrahamovi ukázal zásadní pravdu:

„*Abrahame, tvůj svět není jenom tenhle látkový stan. Tvůj svět je daleko větší. Je mega velký, obrovský, nekonečný, protože já jsem nekonečný. A ten stejný Bůh, který rozvěsil miliardy galaxií po vesmíru, má plán pro tebe. Pro mě nejsi ztracené zrnko prachu. V mých očích jsi veliký a nezapomněl jsem na tebe.*“

A co udělal Abraham? Vyšel ze své malé **krabičky strachu do Boží velikosti**. Uvěřil, že pro Boha není nic ztracené ani nemožné.

Tohle je skvělý příběh, ale co my s tím máme dělat v našem běžném životě? Co my s tím dnes, když zítra ráno začíná nový týden? Zítra je pondělí. Děti půjdou do školy, dospělí do práce, senioři k lékaři nebo na nákup. A velmi rychle se nám stane, že se zase zavřeme do svého malého stanu. Uvidíme jen to, co je přímo před námi: starosti, spěch, strach, nudu nebo únavu. Budeme mít pocit, že náš svět je stísněný a malý.

Co s tím máme dělat? Přesně to, co udělal Abraham:

1. **Vyjít ven ze svého stanu:** Kdykoliv budeme mít pocit, že na nás všechno padá, zastavme se. Zvedněme hlavu. Jděme večer na balkon, podívejme se z okna nebo se cestou domů zastavme a podívejme se na nebe. Připomeňme si: *Můj svět není jen tahle jedna starost. Můj svět je v rukou Boha, a ten svět je obrovský, mega velký a plný možností, které teď ještě nevidím.*
2. **Nezapomenout na svou velikost v Božích očích:** Vesmír kolem nás je sice nepředstavitelně obrovský a my jsme v něm maličci, ale žádná hvězda, žádná planeta ani kometa nedokáže Boha milovat. Hvězdy neumí mluvit, neumí se smát ani odpouštět. Člověk ano. Pro Boha má každý z nás větší cenu než celá Mléčná dráha.
3. **Uvěřit slibu:** Spolehněme se na to, že Bůh drží slovo. Z Abrahama se nakonec opravdu stal otec obrovského národa a z jeho rodu přišel Ježíš Kristus – světlo, které svítí do každé lidské tmy.

I když se někdy cítíme malý jako mravenci, pro Boha jsme velicí a vzácní. Naše životy jsou součástí něčeho nekonečného. Nemusíme zůstat zavřený ve strachu. Vyjdeme ven a důvěřujme. Amen.

Modlitba

Náš nebeský Otče, děkujeme ti, že tvůj svět nekončí u stěn našich domů, u plotů našich zahrad ani u hranic našich starostí. Ty jsi rozprostřel nebe jako stan a každé jiskře v temnotě jsi dal jméno. Připomínej nám, že ve vesmíru jsme možná maličci jako zrnko písku, ale v tvých očích máme cenu, kterou nepřeváží ani všechny hvězdy dohromady. Amen.

Píseň EZ 405 - To já, ó Pane můj, stojím tady v modlitbách

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Milostivý Bože, děkujeme ti, že jsi stvořil tak neuvěřitelný, mega velký a nádherný vesmír.

Děkujeme, že i když jsme v něm maličcí, pro tebe jsme nesmírně velcí a vzácní.

- Přicházíme k tobě a prosíme za všechny, kdo se dnes cítí uvěznění ve svém vlastním stanu: za lidi osamělé, smutné, nemocné a vyčerpané. Vyveď je ven ze sevření jejich trápení a daruj jim novou naději.
- Prosíme za naše rodiny, za děti a mládež, za rodiče i prarodiče. Dej, ať si navzájem dokážeme pomáhat zvedat hlavy a připomínat si tvou věrnost a tvé sliby.
- Prosíme za náš svět, za společnost, za pokoj v místech válek a konfliktů. Připomínej lidem a vládcům tohoto světa, že celá země i vesmír patří tobě, a nauč nás žít ve vzájemné lásce a úctě.
- Prosíme za náš sbor, za všechna společenství a za děti, které prožily tento víkend. Kéž si radost, kamarádství a důvěru nesou do školy i do svých domovů.

V tichu ti nyní předkládáme to, co nosíme hluboko v sobě – své tajné obavy, vděčnost i konkrétní lidi, na kterých nám záleží... (chvilu ticha)

Všechny tyto prosby, vyřčené i ty, které zůstávají v hloubce našich srdcí, ti svěřujeme se slovy modlitby, kterou nás naučil tvůj Syn, Ježíš Kristus:

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň EZ 693 - Radujte se, bratři, neboť blízko je Pán

Poslání (Iz 40, 26)

26 „K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno? “ Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem; má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna.

Požehnání

Ať vás Hospodin vyvede ze všech stanů strachu do své nekonečné svobody.

Ať je vám štítem, když se cítíte zranitelní a bezmocní.

Ať rozjasní vaši cestu světlem svých zaslíbení.

Jděte s jistotou, že ten, který řídí běh celého vesmíru,

vás zná jménem, drží vás za ruku a nikdy na vás nezapomene. Amen.

Píseň EZ 732 - Do tvých starostí, smutků, úzkostí přišel